

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 539/2017-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. septembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti WM Consulting & Communication, s. r. o., Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, zastúpenej spoločnosťou JUDr. Roman Kvasnica a partneri s. r. o., Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, konajúcej prostredníctvom advokáta a konateľa JUDr. Romana Kvasnicu, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Svidník v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er 361/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti WM Consulting & Communication, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. mája 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti WM Consulting & Communication, s. r. o., Sad A. Kmeťa 24, Piešťany (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia

jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Svidník (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er 361/2010 (ďalej aj „namietané konanie“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka je oprávnenou v exekučnom konaní okresného súdu začatom 31. mája 2010 proti povinným [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Návrhom doručeným okresnému súdu 21. januára 2015 žiadala o zmenu súdneho exekútora podľa § 44 ods. 10 Exekučného poriadku. Sťažovateľka poukázala na nedodržanie lehoty 30 dní na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora, na žiadosť adresovanú okresnému súdu z 10. augusta 2015 o rozhodnutie o tomto návrhu a na sťažnosť na prietahy v konaní z 11. júla 2016 zaslanú predsedovi súdu, na ktorú neobdržala odpoveď do podania ústavnej sťažnosti. Ďalej uviedla, že *„súčasný stav, kedy o Návrhu na zmenu súdneho exekútora nebolo doposiaľ rozhodnuté, znemožňuje sťažovateľovi ako oprávnenému realizáciu jeho práv priznaných mu Exekučným poriadkom, a to predovšetkým práva rozhodnúť, ktorý exekútor bude exekúciu vykonávať, a to aj napriek tomu, že exekučné konanie je ovládané dispozitívnym princípom a súd svojím konaním, resp. nečinnosťou zabraňuje sťažovateľovi, aby reálne „disponoval“ s exekučným konaním, aj keď mu takéto právo priznáva zákon...*

Zároveň tento stav v sťažovateľovi vyvoláva pocit neistoty ohľadom reálneho uspokojenia jeho pohľadávky, nakoľko posledná úhrada na vymoženie pohľadávky mu bola [REDAKOVANÉ] poukázaná dňa 12. 09. 2016... a preto má sťažovateľ za to, že zmenou súdneho exekútora a jeho postupom v Exekučnom konaní by mohlo dôjsť k rýchlejšiemu vymoženiu sťažovateľovej pohľadávky.

Sťažovateľ má za to, že je neprípustné, aby rozhodovanie o otázke zmeny súdneho exekútora, t. j. aby rozhodovanie o Návrhu na zmenu súdneho exekútora, trvalo vyše 27 mesiacov. Sťažovateľ má za to, že rozhodovanie o zmene exekútora je úkon, ktorý sa nevyznačuje právnou ani faktickou zložitou....

Nakoľko Okresný súd Svidník nerozhodol o sťažovateľovom Návrhu na zmenu súdneho exekútora, došlo k porušeniu sťažovateľovho základného práva priznaného

Ústavou Slovenskej republiky, a to práva na prerokovanie a rozhodnutie veci bez zbytočných prietáhov... podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

3. Sťažovateľka žiadala priznať aj finančné zadostučinenie v sume 300 €, čo odôvodnila najmä pocitmi právnej neistoty a straty dôvery v efektívne poskytnutie súdnej ochrany.

4. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla vydať nález v tomto znení:

„Okresný súd Svidník v konaní vedenom pod sp.zn. 7Er/361/2010 porušil základné právo spoločnosti WM Consulting & Communication, s.r.o., na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jej právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Okresnému súdu Svidník v konaní, vedenom pod sp.zn. 7Er/361/2010, prikazuje konať bez zbytočných prietáhov.

Spoločnosti WM Consulting & Communication, s.r.o. priznáva právo na primerané finančné zadostučinenie v sume 300,- Eur (slovom: tristo euro), ktoré jej je Okresný súd Svidník povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresný súd Svidník je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania k rukám právneho zástupcu sťažovateľa v sume 374,81 € (2 úkony právnej služby - prevzatie a prvá porada s klientom, písomné podanie - sťažnosť zo dňa 02. 05. 2017 - 2 x 147,33 €, t. j. 294,66 €, 2 paušálne sumy náhrad 2 x 8,84 €, t. j. 17,68 € a 20 % DPH 62,47 €) v lehote do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

5. Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

9. Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er 361/2010, ku ktorému malo dôjsť tým, že okresný súd

ku dňu podania sťažnosti nerozhodol o návrhu na zmenu exekútora napriek tomu, že okresnému súdu bol doručený už 21. januára 2015.

10. Ústavný súd po preskúmaní spisu okresného súdu sp. zn. 7 Er 361/2010 zistil, že návrh sťažovateľky na zmenu súdneho exekútora z 19. januára 2015 bol okresnému súdu doručený 21. januára 2015. Uznesením zo 6. júna 2017 okresný súd vyhovel návrhu sťažovateľky a zámenu exekútorov pripustil. Uznesenie sa stalo právoplatným 7. júla 2017.

11. Po preskúmaní postupu okresného súdu v namietanom konaní ústavný súd konštatuje, že okresný súd pochybil, keď o návrhu na zmenu súdneho exekútora nerozhodol ani do dvoch rokov od doručenia návrhu. Nečinnosť okresného súdu v období od 21. januára 2015 do 6. júna 2017 možno hodnotiť ako prietahy v konaní okresného súdu. Z judikatúry ústavného súdu však vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. I. ÚS 63/00). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01). Ústavný súd tiež už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prietahoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05).

12. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy podľa ustálenej praxe odmieta sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak „vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných prietahov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 109/03), resp. ak „argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie“ (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

13. Sťažovateľka namieta porušenie označených práv nečinnosťou okresného súdu v exekučnom konaní. Práve v súvislosti s touto skutočnosťou je potrebné uviesť, že aj keď postup okresného súdu vo veci sťažovateľky bol poznačený nečinnosťou, táto nečinnosť v zásade nemala vplyv na postup súdneho exekútora pri vymáhaní pohľadávky v exekučnom konaní, keďže aj nezmenený súdny exekútor bol počas tohto obdobia oprávnený proti povinným na všetky úkony, ktoré mohli viesť k jej vymoženiu. Reálnosť tohto postupu bola potvrdená samotnou sťažovateľkou, ktorá uviedla, že posledná splátka od nezmeneného exekútora jej bola poukázaná 12. septembra 2016, teda ešte po viac ako roku a pol od podania návrhu na zmenu exekútora.

14. Ústavný súd nepopiera dispozičné právo sťažovateľky na výber exekútora, avšak priebežné vymáhanie pohľadávky nezmeneným exekútorom a terajší stav konania (právoplatné rozhodnutie o zmene exekútora) nedáva svojou intenzitou základ na taký postup ústavného súdu, ktorý by bolo možné kvalifikovať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ako porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, prípadne práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

15. Ústavný súd však zároveň pripomína, že prípadná ďalšia nečinnosť okresného súdu by v súhrne s doterajším priebehom konania okresného súdu mohla založiť inú kvalitu posudzovania zbytočných prietahov a prípadné neefektívne (nesústredené) konanie

okresného súdu alebo konanie poznačené zjavnou nečinnosťou by mohlo byť v príčinnej súvislosti s porušovaním základného práva na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru. V takom prípade by toto rozhodnutie nemalo byť prekážkou prípustnosti opätovného konania a rozhodovania vo veci samej podľa § 24 zákona o ústavnom súde.

16. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2017